

VERSLEDEN

HERLINDA VEKEMANS
VERSLEDEN

in gedachten Peter Verhaegen (1961-1987)

*Van wonden als ik neerkom
Maakt hij woorden in
Mijn dichtgeknepen mond.*

Stefan Hertmans, *Les Abeilles*, *Vuurwerk zei ze*, Meulenhoff.

Proloog

De stervende Galliër

*De bergen smelten en de zee
Zinkt zacht en zwijgend neder*

*Guido Gezelle, Ongedagteekende gedichten
En onvoltooide 'Slapende Botten'*

*Drip drop drip drop drop drop drop
But there is no water*

T.S.Eliot, The Waste Land

Prometheus

en scheur leuk
verhalen op je buik
ja en lik holbol speeksel
op de lekkе snippers
en blaas ze glazig
je ketent er alle ogen mee
maar niet de mijne

je lichaam in rots
je ogen en oren voor ik ze doof
je huid voor ik ze verkil
je neus en mond voor ik ze roof
je stem voor ik ze verstil

over losse taal gaat steevast de zweep
siste de zee plots pissig tussen de tenen
van broer hemelreus

je uur zonder schaduw ooit
vervolgde onverstoорbaar de zwaar gehavende
je uur in rots verstomd
vuurogige dagjesvliegen
horzeldomme vliezenvleesjes
schichtig scheurbuikgespuis

Atlas

torst verborgen in westelijke wolken
de rand rond gaand
alle hoogste gewelven
de hemel wiebelt als een boot
een bed een kameel een olifant
en als hij grote jongen
een schip met een knip
van duim en wijsvinger
van de afgrond weg schiet
kantelt alles vervaarlijk
en leunt landinwaarts
even de hemel klein en bleek
als edelweiss
op de torso van bergen

Valkant

een eeuw
nog in zonneleen
wikkelt zijn groene braak
in as en verhit
en ligt

de zon
al in bruikleen
breekt de langveter
van schijn en tijd
licht scherp vooruit
en wiekelt
boven het doffe schijnsel
van huis en huid

over de plek hangt
een kap een spin een kroon
van wenden is geen sprake

Grand Hôtel des Bains

een diadeem zakt scheef
alle glas wordt Venetiaans

zeg oren niet
hoe verrukkelijk
in kobaltstaal en basaltlagen
in stroomlijnen en ravijnen
gondels van glas
onbenoemd
bang en onbezonnen
man en jongen
met mond en maan
omhangen

De geschiedenis van de soldaat

afscheid van zinnen

onthand en antwoord
ogen geloken voor het anker
aan de voeten
in de baaierd van de zeeboezem
schreef de soldaat een brief

liefste, ik beloof je
het is niet al glas
wat glas lijkt

ik beloof je

L'Histoire du soldat

l'adieu aux couleurs

kleuren
lichterlaaie van hun laatste maal
ongegroefd en onverbleekt
door wenkbrauwen bijeengedreven
schroeyden met wit doorschoten
voor dood uit ogen ontzet
moe de oorlog
lichtdicht

Die Geschichte vom Soldaten

Abschied von Formen

van adem
ontdaan
kleefde
mond
ontmond
aan modder
ontaard
aan vlakte
ontschapen
aan nacht
ontslapen
aan tijd
ontworden

Versneden

*Never mind the mankind making
Bird beast and flower
Fathering and all humbling darkness
Tells with silence the last light breaking
And the still hour
Is come of the sea tumbling in harness*

Dylan Thomas
*A Refusal to Mourn the Death, by Fire,
of a Child in London*

*Zon brandt de rozelaar
zon brandt de glasscherve
Kind
 geef acht
hier liggen glasscherven.*

Paul van Ostaijen
Gedicht

Attaca

de postbode viel als eerste de straten leeg geschud de deuren klepperden ik wachtte tot de muren weer muren werden een grote hand scharrelde ik dook weg en bleef 's nachts ging ik je zoeken buiten de wereld ik zoende je mond en ogen en oren verlamd al ik sleepte je zwaar en 's morgens pas kreeg ik je over de rand van de wereld en

O

allesisveranderdikhebmeverstoep

En je ouders?

andere pruik andere kleren ze hebben de bakkerswinkel schuilen het wordt dag

Hier onder de trap.

de postbode is weg hij is weer binnen als kruidenier

Aha. En?

dan hebben we geen papier

We zien wel. Het behang bijvoorbeeld.

en als er vandaag weer geschud wordt

's veilig hier. Slapen nu, kom maar.

maar niet vast

oren en ogen osmotisch

wat stroomt neigt na breken en schudden

nog naar de zee

fragmenten kijken

bijvoorbeeld (da capo)

Doosdichting

Waar zijn we?

We kunnen het beslissen. Zal ik eens op mijn kaart kijken?

Zijn we onderweg? Hoe dan?

Bus?

Ja. Busdeurdicht. Rij je?

Neenee, passagiers, mét kaart.

Donker, zo met dak.

Ja. Kaart ontkaart.

Bus ontbust. Geest van de bus?

Met matrozen en zee?

Krap. Wou je liever een schip?

Dit lijkt wel het ruim. Maar we moeten roeien dan.

Niets van, jij hebt een kaart. We staan op de brug, met kaart. Het ruime sop.

Donker wel. Kennen we het schip?

Schip of toch bus?

Doen we het dak weer open, dan zien we het wel.

Het dak van de wereld?

Doen of niet doen?

Eerst onttijden.

Nu al?

Jip, vergeet de circonflexen niet.

doos

scharnier, crêpe en kroes je

frêle, dooi ruim je ogen

ruil, rooi je oren

slaap je

m'n d'sje

Roddelsprokkelsprookje

tante Trammelant en 't oompje Tomeloos
woonden trots in een oude tondeldoos
op een dag toog 't oompje de wereld in
tante vond aan wennen geen begin

tante nam zuchtend een tramabonnement
en spoorde koffie met gebak zonder end
vadsig kirden Jasje Bont en Jurkje Blauw
en lepelden tante: zo'n oompje lust je rauw

Trammelant werd allengs Lanterfant
en wafelde traag tot Tafelolifant
't oompje vond intussen overal vertier
alleen in zijn vel veranderde geen zier

na een jaar of wat keerde 't oompje weer
tante tuitte en sprak triest van eer
oom toerde zo lang knikkend zijn Fantje rond
tot tante tintelend haar trammelant hervond

Waarom slakken nooit rechtlijnig zijn (en zessen uiteindelijk wel)

een zes viel om
en vroeg om een gom
je lijkt wel een slak, zei de slak.
ho maar, zei de zes geërgerd
op een schaal van nul tot tien
waar waart een slak?
wij slepen, slobberen en slurpen, slakte de slak
op een schaal van nul tot tien?
slaken, sluipen en slopen doen we niet, vervolgde de slak fier
ja, ja, maar waar waren slakken?
in henzelf is zeker nergens? slonk de slak
zo meteen word ik een lijn, zuchtte de zes verzwakt
is dat wat, vroeg de slak, op je schaal van nul tot tien?
lijnen zijn oneindig, zei de zes droogjes
zijn ze ergens? vroeg de slak
ik was een opgerolde lijn, zei de zes met verre stem
kan ik een lijn slepen, slobberen en slurpen? slakte de slak

Denken

slakken slepen bruin een bui uit
laten zich lijnen gelegen liggen

de zon droogt
en spaart sporen

Klankdoek

in aangelicht groen en blauw
ongelachen nog
schoenen zijn het roerend eens

is de sol de spiegel en ligt de fa onder water?

in aangelicht blauw en groen
ingelachen al
schoenen glimmen ongegrond

Voor de mond

op de evennachtslijn van ogen en oren
wordt een woord een beeld lang en een klank kort
verguld versneden: murmel me
nur ein Schlummer

het midden van de rede kan voor langer dan even
op een drietand geregen

Voor de huid

een geur lang
is een woord lijfwarm

bedwelmd weifelend
tussen vast, vloeibaar en vluchtig
wordt het huiddicht op muskus van pols
als wijn versneden

Verhaal met beeld in verstek

een verhaal is door het niets gegaan
het week en week
tot het viel

het is ochtend in Parijs
de Eiffeltoren sluimert toonzuiver
het beeld steekt uit
tot het vervaagt in een blauw verhaal

Oorsprongen

van de muziek. Marc Chagall, 1967

als het blauw te oud wordt
maken de daken een koprol
de violist zet zijn stoel bij de maan
en speelt tot het gloort
de Eiffeltoren wordt hoger
Parijs komt licht ter wereld

voor de nacht gebroken zinnen
krijgen bij de laatste gebuitelde
klank hun eerste kleur

Oorkonde

perkament en hout van gebochelden
boterhammenpapier en vlieseline van
voorzorg

wakker
haren in avond
oren in licht
onvoelbaar
wanden
dat bleek pas toen

gelaat
stremde
avond en
spiegel
zien

luchtbellen en lach van verdwaasden
zilverpapier verkreukt e in
opwelling
hingen
en streelden
bliezen
zijn woorden

Gevonden voorwerpen

toen gebochelden van hout en perkament
in huizen van vlieseline en boterhammenpapier
een einde met daarin een begin uit voorzorg
aan pissebedden en schildpadden overdroegen
hun schildjes met krijt aanstipten en
evenzoveel stipjes in jampotjes opborgen
toen pas bleek dat voor dat wat is geen woorden zijn

toen een nacht avond en ochtend niet kon scheiden
en de twee loom in elkaars armen wakker werden
en de weemoed van de avond in haren gezoend
zich wars van licht in oren liet glijden en
onvoelbaar het doolhof met parelmoer lambriseerde
en het weeë zich eindeloos tussen tere wanden kaatste
toen pas bleek dat woorden zichzelf konden horen

toen een dag ochtend en avond niet kon binden
en de twee elkaar verveeld de rug toekeerden
en de uren van de dag strak en met afgewend gelaat
als boeken tussen steunen op de schouw stremden
en ze vrij van zicht op het mokken van ochtend en avond
hun goudgerande platte dakjes in de spiegel verdubbelden
toen pas bleek dat woorden zichzelf konden zien

toen verdwaasden van lach en luchtbellen
in huizen van bruine zeep en verkreukt zilverpapier
een begin met daarin een einde in een opwelling
aan zwaluwstaarten en vlinderpootjes hingen
hun vleugels met ademtichten streelden en
evenzoveel zuchten naar de zon bliezen
toen pas bleek dat voor dat wat niet is woorden zijn

Musée

rond de vraag
trok de papiernautilus een wal
zo werd de zee met elke ronde
kleiner
tot de golven het nauwe van het vaste
bemerkten en de reiziger onopgelost
op het strand wierpen

rond het antwoord
groef het konijn diverse gangen
zo werd het verborgene met elke pijp
toegankelijker
tot de pijpen in omvang het antwoord
evenaarden, elkaar raakten
en een en ander instortte

hoewel de papiernautilus aan de schelp de vaste vraag vermoedde
en het konijn het luchtige antwoord voor zich uitgroef
vervolgden beide de hun ingeschatte hartslag

Des beaux arts

het museum herbergt veruit
de grootste en interessantste collectie
vragen ter wereld

(daardoor) bevindt de (tijdelijke) tentoonstelling
over het vraagteken
zich (voorlopig) in het bijgebouw
van de meeste vragen zijn geen autografen voorhanden

Als nooit

Vlaams-primitief in spiegels
het zadeldak van de kathedraal krolt
tot de toren kurkenploppend
en schaterend de kraag uitkraamt
als nooit tevoren

Of net niet

vanochtend zag ik een jongen
met een vissewoord
dwars door de ogen geboord

al eeuwen spatten woorden
uit alle hoeken van zien en horen
onzichtbaar of net niet
bewaakt aan muren
onhoorbaar of net niet
in lezersoren en klanklekken
voelbaar tegendraads of net niet
in dubbele of uitgelaten zomen
in forelhaasje van middenrug

stom

Eurydice verlangzaamd

de jongen lachte verdubbeld
om de jazzvingers op zijn viool bewonderd
zagen ze haar niet

traag en wijd jaarringen torsend
schoof ze, een honingboom verbeeld en voorbij,
haar ogen takkenbrekend naar voren
en legde een halve eeuw geleden
in rood fluweel

Orfeus verstill

je woord
ver en echt

het vindt vanzelf
je mond

je blik stilt

jongen

Behoed

een merel schuwt als op een kier
ook gisteren en morgen wellicht
kraakt een ochtend de winter verder open

warmte zint onverdrotten
stoomt in huizen en hoort
tot schokkerig stil
straten vertrekken met stad
onvermoed
als slaap in jas
als slaap
sarabande ensuite
als jas

Stoer

merel met trompet

toet

In vivo

steil en inert is de stof een lauwe
val uit traagheid van stuifmeel verglaasd in sjablonen
een schuivende chute
op verslapen dauw tot ochtenddrongen klanken
scheve letters pasten
in woordhozen sinterden
en balorig onnozele zinnen kozen

In situ

uiteraard narcistisch neeg kelkgeel
naar beneden natuurlijk stroopstijf
droop behangselroos de kerselaar uit en ach
vanzelfsprekend schoten zinnen het kopstation van een stuwende lentedag door
want o madeliefjes en viooltjes tricolor
zo was het zingen
zo is de zon

De eenhoorn *

Jeroen Bosch. De tuin der lusten

het meer spiegelde
de eenhoorn dronk en priemde het oppervlak
een jonge vis kieuwen klappend ogen en bek gesperd
voelde hoe de lucht zijn leven benam
hak boeken plet letters maal verhalen met klei smeer vinnen en schubben
ik zal de brij braken en drogen
zijn ogen nog niet droog zijn lijf nog wild zag hij hoe het meer
een spiegelspeer werd
hoe de eenhoorn het wit van hem overnam

* dit is een werkelijk onwaarschijnlijke geschiedenis

Sweet Thames, run softly till I end my song

Poésie, mon amour *

Je n'ai rien inventé, Elle dit; Lui répond: Tu as tout inventé

laten we gaan jij en ik als verward
wij als woordelijk niet letterlijk
laten we dan als alles letterlek en is
als jij gedicht en ik gezicht
van jou mij en ik als jij verhoord
als ik bang vang op jouw wang
als ik jouw grol en jouw wil
jij hoort en ik

* ceçi n'est pas une poétique

Sweet Thames, run softly for I speak not loud or long

Paracentese

hoorde je hoe de pen van de narwal
het papier priemde
hoe de tuimelaar
de letters achterna dook
het gat vergrootte
de zee binnenliet?

en de zee zuipt zich te pletter
the Thames has been wrapped up
la Seine s'est suicidé
den Donau hat man um die Eck geleitet
there it is

wie wil er mee naar Engeland varen
careful hold your tongue now there she is the sippy salty
little soap sud:

de zee het water is niet te drinken landlui verzanden er tot bibberend vel en
ook al zijn ze moedig en bij de pinken ze kijken beter uit de zee lust hen wel
wat een schamele vertoning de schepen spatjes op de spiegel van de koningin
maak haar niet boos ze scheurt je aan repen toon je niet ze wil geen puisten op
haar kin te veel zee helpt je hoe dan ook om zeep water laat niet af het schuurt
je geest als puim afdruipe ver genoeg eb is slechts spel spelen in de lucht
hoed je ze is leep ze blaast je van de bol als een toefje schuim het land dan

appeltje voor de dorst oh hell *And the ground swell, that is and
was from the beginning Clangs The bell* een schip in potlood-
lijnen lag te slapen gebinte van drie masten hoog gedragen gaffel en ra voor
zeil en wind geschapen afgetuigd niemand telde nog dagen zonder beman-
ning school het al te lang zeilloos en stil boord langs zij het land ten slotte werd
het van de minste wind bang en wou het liefst nooit meer weg van de kant
storm stak op golven sloegen woest aan dek de wind huilde het schip trok wat
het kon de havenkant was nu niet te vertrouwen eerst van angst en dan van
stille haast gek wou het volgetuigd op zee en in de zon dagen hingen lusteloos
in de touwen *The sea howl And the sea yelp, are different*

voices Often together heard: the whine in the rigging
een fregat in het oog van ontij gelokt werd ruw van het vlak der aarde geduwd
toetgetakeld door zeemuilen opgeslokt de zee even verzadigd de storm geluwd
het schip stuikte op de bodem een blindeman nooit werd het nog wind- of
zonnewijzer tijd ontnam aan hout elk oorspronkelijk plan en trok zich terug
in koper en ijzer tuigen van latere eeuwen priemden licht ontwaarden kaap-
stander anker en kiel en meldden trots de vondst van een zeekasteel het werd
geheimen van tijd toegedicht toen hij werd opgehaald lichte tijd zijn hiel en
spuugde rot en roest van een luchtkasteel *We cannot think of a time
that is oceanless Or of an ocean not littered with wastage*

een buis boorde een fossiele vlieg omhoog ze werd boven op gejuich onthaald want zoals gesteld in menig geleerd betoog donker en diepzeedronken droog ooit lag land ze had lagen aarde water en tijd getorst met versteende vleugelafdrukken een entomoloog van eerlijke strengheid zag met vlieg zijn bewijsvoering lukken hij dacht lang over klasse en datering dutte in en droomde haar sedimentvrij ze vloog gonsde en volgde lus noch lijn wakker hoefde hij geen verdere lering hij had haar in zijn slaap herkend en blij vergulde hij haar

vleugels met Latijn *Little fly, Thy Summer's play My*

thoughtless hand Has brush'd away een zeebeest met volle grot en windingen ribben gestulpt in richels en spiralen groeide traag door slobberend aan bindingen binnenin buiten naar binnen te halen onzichtbaar als de aarde voor wormen bleef de zee immer voor het beest verborgen het had zo met getijden en stormen met zeven en slurpen dagen vol zorgen het beest stierf en slonk tot slijm door de zee gedragen en aan het eind van de zee gelegd liep leeg in de zucht van de zee de oorschelp van het beest van de zee een mens gedachten golvend over strand en zee nam hem mee hoorde overal de zee

Time held me green and dying Though I sang in my chains like the sea proeven

zullen we hoeken tellen en hoedjes vouwen

vlakken strijken en bootjes bouwen

ik hou ze vast probeer jij ze uit

strak nu anders lukt het nooit zie je

ze zingen een lied de lijnen van weleer

de huizen van toen de mensen van eer

hoor je ze kindje

kom ik vlecht lintjes in je haar

ik zoen roosjes op je oor

zullen we lijntjes zingen

en vlakken boenen

zullen we water zullen we

water zoenen

Waterbreuk

traag trok de maan
het kussen uit de sloop
eb en vloed doken onder
een zoeklicht speurde
water werd krater
laag schraapte de maan

vinnen reten op steen
vet dreef op been
bot ruwde op rots
meeuwen werden gieren
water werd trog
hoog troonde de maan

de vuurtoren doofde
droog hoonde de maan

Le couteau de Rimbaud

zout klooft dorst huidinwaarts
boogt weerhaken rood ablatend
bloedopwaarts kuit spuiend
scherpt l'ivresse inédite
rijtend tot punt

Assonances

vouwt in voegen
tot het most

kromt rond kou
tot het bloedt

steen
een roodokeren lor
wormtongig gekerfd
tot het krijst
zweet
lang vergletsjerd letterwit

Ontwaken

daken raken elkaar
ongelijke rijen rood
wieken vrij en snijden nooit

een raaf vorkt vlakken uiteen
klapt zwart een nok op
blik strijkend
strak het hellende neer

Sjibbolet

ik zag hoe mijn verzetsvel dun uitdijde
ik wilde huizenhuid indijken
maar nog voor er een schot
gelost voelde ik de trap af
de gang in de straat op
ik zal ontkomen ik zou
omkomen om niet te horen
het halsstarrig stromen
van de bezette stad

Ondergedoken

stil is al luid genoeg
voor een koppige tekst
die met geamputeerde voeten
je stem hoort

raken is hard genoeg
voor een geschaafde zin
die met gebroken korst
je hand voelt

dicht is geblikt genoeg
voor een verschrikt woord
dat met verspreide schreeuw
je schouder mist

Krimp

onder schrift ligt
een lade tjokvol orgel
sans serif
schuiven karakters in maillot
op een glazen grafplaat

voor schrift
sneeuwt zelfs in Novosibirsk de deur dicht

boven schrift
is het kortste eind al lang getrokken
en schetterend -

na schrift
bang
als glas gegrift
als orgel -
gekrompen

Jardin de jouissance

het gips van de maanmal gebarsten
de zon boven de vijver gepoederd
tulpen zweven gelijk

verzonken
de tuin van het lichaam
een ei verliest het vliezen tot ovaal
en woekert wit het water uit
op het groenhout van de vlinderboom
vouwt een koolwitje toe

Hoepels van braam

*The hoops of blackberry stems made me cry.
Now they light me up like an electric bulb
For weeks I can remember nothing at all.*

Sylvia Plath, *Poem for a Birthday*

droog vermond
hoor je tanden en tong kraken
lippen krullen
en hoeken haken

traag gezeefd
door baleinen van een feest
oren ver vooruit van glas geblazen
hoor ik vermolmd en omzwachteld
wat nu is geweest

Man met hond, Brussel Nieuwstraat

verscheept de zon en brandschat het land
hij steekt stappen aan
omgordt zijn polsen
en schoudert blikken
van vrouwen en kinderen eerst

groot van tijd strijken zijn ogen
het wit van wang

Kartonnen stratenvest

de klanken ener
Farbfernsehgerät
(hij sliep)

appuyez sur la touche OK
(il n'a pas fait
puisqu'il dormait)

controleer de resterende wachttijd
door de SLEEP toets in te drukken
wanneer u het toestel uitschakelt
wordt de geselecteerde parameter
geannuleerd

*(Tief
in der Zeitenschrunde,
beim
Wabeneis
wartet, ein Atemkristall,
dein unumstössliches
Zeugnis.)*

Katoen

daar waar het zonder raken
de hals belijnt, hoger haren weet en laten kan
zich vaag het ongewisse van 's ochtends herinnert
maar warm en geurig ademend nu
de dag zonder einde waant
daar wordt dwarsdraads
meer dan glans van ogengetouw geweven

Kleed

een karton van buitenlucht
en plaveien ruwt het naburige op
in grijs van stappen
weten en horen
in loodwit wennen
aan vogelogen en bergblauw
aan galjoenen
en vermeend noorderlicht

Oud hout

avond zei ik voorzichtig
en wrikte tot het deksel loste
er lagen kleuren in snoeihout
gestapeld met zin voor handen
maar hol en in ogen gehakseld
veren zetten stil letters over
ik keek over de rand
maar de woorden weken voor de wimpers
en trokken de doos donker dicht

avond zei ik blind
en vond de doos zonder deksel
op de gewone plaats
er lagen geuren in vloeipapier
oud en nieuw gerafeld naast elkaar
boekenruggen droegen letters droog over
ik tastte over de rand
maar de woorden ruisten voor mijn vingers uit
en metselden de gewelven van de klank dicht

voor jou zei ik doof
en vond de avond
tussen het oud papier van mijn oren
er plakten woorden in natte hars
hun letters hadden handen en monden
en slorpten tot ze vol vocht verstomden
ik gooide mijn stem over de rand
maar de klanken stierven voor de woorden weg
en beenden vliegensvlug mijn adem uit

Bar sluimerend

van gebroken beelden naar donkere holtes
van wat de donder ontrolde
naar het schichtige van land
schaars bedekt
met het gaas van slaap

Epiloog

De stervende Galliër

het is jouw regen die de stad onleesbaar maakt *waarin regen valt tot de muren
overstromen en instorten.*

Ilja Leonard Pfeijffer, De scherpe kant van regen

Nachoem M. Wijnberg, Wil het niet zien

Een pissebeds achtkantig lied

and other strains of woe, which now seem woe

William Shakespeare, sonnet 90

amper zand en zwart en bar al
en dor en droog de leeftocht door
en scherp schrapend in oor onder
en strak van blik de ogen kwijt
en arm aan regen en boswee
en mergloos en weesmoe en dicht
met stofpootjes vol net niet nat
aarddonker de zonzolder op

La Traviata's lakmoesproef

è strano

dat smeüig in bad met tiramisu mosso in de oren
terwijl stormen boterguitig luid over beschuit kraken
en goudvisondicht slechts een oogwenk oudkraams
klaterend nog maar koud al van het porselein druipt
oorverdovend water sliepuut de kraan loopt:
Roma fu fatta in un giorno mio angelo divino
mio caro

è vero / non è vero

Immermeer im Meer

voor Lucebert

sprak
de zee sneed
mijn tong uit:
zing, een gevleugeld verhelmd woord
zal het bloeden wel stelpen
met een scheepsramp kan boegbeeldig
van alle kanten bezonken
er is tijd voor een zeetuinverhaal met beeld
want voor een zilversmeltziel
geeft de zandbank een vinnige 300 jaar
niet min mijn stomme kind

Lijfnaad

tijd
torent niet
daagt niet bloedt
niet belaagt niet
lust niet
in het stoere van winter
honingbeer tompoes
speculoos en jasmijn van engel
kroos van prins en kolibrie
tot lood zomerzwaar
in glasraam van trein
schrijnt en braam
van tijd toch
torent?

Rialto

voor Gerard Reve

in een aangespoelde stad
tussen land in water schiep
aan het einde van de zestiende eeuw
Antonio da Ponte
een brug

eb en vloed ondertussen
werden verguld
in paleizen aan plafonds gepleisterd

een Maagd werd aan land gedragen:
Santa Maria Gloriosa dei Frari
Santa Maria della Salute
Santa Maria della Carita
Santa Maria della Misericordia
Santa Maria dei Servi

save our souls
als tussen bruggen de zee stijgt
als tussen muren dood door water dreigt
als San Marco's bronzen moren
almaar dichterbij het wassende water horen
als Venetië's leeuw log wikkend
traag zijn eeuwenoude nu natte nest vliedt
als de basiliek engelvleugelveilig de stad verlaat
en Antonio's brug vlot te water gaat
als Christoffel het Kind draagt
en Gij ten hemel vaart

Man

de regen drupte

van zijn haar
naar zijn hals en liep
dood op de stof van zijn hemd
op zijn borst. Meer regen liep
van zijn haar naar zijn hals en diep
naar zijn borst

zijn hemd zonk nu de regen gutste

en onder de stof zijn adem dicht aan zijn borst drukte

Herakles haalt 's morgens de vuilnis op

leeuwen, stieren of paarden

het was hem om het even

maar dit was mest

de wereld sliep donzig

in bronzen vaten onder de grond

de stad stonk naar braaksel en drek –

zijn haar rook nog naar water

wat had hij heerlijk geslapen

flanken glooiend –

hij draaide met rechte schouders

de zak de muil in zijn armen stokten hij scheurde en bezaaide de straat met lawaai

Versneden

Proloog

De stervende Galliër

Prometheus	9
Atlas	11
Valkant	13
Grand Hôtel des Bains	15
De geschiedenis van de soldaat	17
L'Histoire du soldat	19
Die Geschichte vom Soldaten	21

Versneden

Attaca	24
Doosdichting	25
Roddelsprokkelsprookje	26
Waarom slakken nooit rechtlijnig zijn (en zessen uiteindelijk wel)	27
Denken	28
Klankdoek	29
Voor de mond	30
Voor de huid	31
Verhaal met beeld in verstek	32
Oorsprongen	33
Oorkonde	34
Gevonden voorwerpen	35
Musée	36
Des beaux arts	37
Als nooit	38
Of net niet	39
Eurydice verlangzaamd	40
Orfeus verstild	41
Behoed	42
Stoer	43

In vivo	44
In situ	45
De eenhoorn	46
Poésie, mon amour	47
Paracentese	48
En de zee zuipt zich te pletter	49
Waterbreuk	51
Le couteau de Rimbaud	52
Assonances	53
Ontwaken	54
Sjibbolet	55
Ondergedoken	56
Krimp	57
Jardin de jouissance	58
Hoepels van braam	59
Man met hond, Brussel Nieuwstraat	60
Kartonnen stratenvest	61
Katoen	62
Kleed	63
Oud hout	64
Bar sluimerend	65
Epiloog	
De stervende Galliër	
Een pissebeds achtkantig lied	69
La Traviata's lakmoesproef	71
Immermeer im Meer	73
Lijfnaad	75
Rialto	77
Man	79
Herakles haalt 's morgens de vuilnis op	81

‘Voor de mond’, ‘Voor de huid’, ‘Valkant’, ‘Een pissebeds achtkantig lied’ werden eerder gepubliceerd in *De Revisor*; ‘Attaca’, ‘Doosdichting’, ‘En de zee zuipt zich te pletter’, in *DWB*.

Versneden van Herlinda Vekemans werd in november 2005 in opdracht van het PoëzieCentrum vzw Gent, gezet en gedrukt door Sintjoris Merendree. Het omslagontwerp is van Dooreman.

© 2005 Herlinda Vekemans

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van PoëzieCentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, B-9000 Gent.

D/2005/3962/19

ISBN 90-5655-193-0

NUR 306

www.poeziecentrum.be
www.herlindavekemans.be

